

MANTANA 3

občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 5, číslo 3

Červen 2002

SLANĚNÍ NA LEDECH

To se oddíl rozhodl uspořádat týdenní pobyt v zimních Vysokých Tatrách a mě, již jako patnáctiletou, vzali sebou. Měla jsem z toho šílenou radost.

Každý den jsme podnikali buď trekkové výstupy, metodické dny, nebo lezení na ledech, což jsem zde vyzkoušela poprvé a na druhém konci se mi to zdálo jako něco naprosto úžasného.

Poslední den se naše větší skupina nováčků, vedená třemi metodiky, rozhodla jít trošku exponovanější traverz, zakončený pak slaněním jakýchsi ledů pod Malou zmrzlou dolinou. Tohle slanění bylo na dvě délky, a když se všechno připravilo, postupně jsme jezdili dolů.

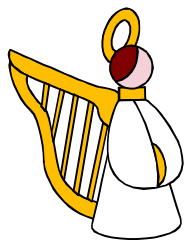
Přišla na mě řada - nemám osmu, tak pojedu přes půlloďák (ještě že tak) a nahoře přemýšlím, zda si mám či nemám vzít prusíka, načež usuzuji, že je to zbytečnost. Po pár krocích a po upozornění, že mám jít trochu doprava, chci tak učinit, ale zakopnu si mačkou o nohu a už letím obličejem k ledu, přičemž si ho chci instinktivně chránit rukama, takže pustím lano... Pak už jen brzdím s rukama nad hlavou a končím asi o tři metry níž. Dostává se mi vynadání od Honzy a pak už jen pohodově sjíždíme dolů do údolí k chatě.

Tentokrát to skončilo jen s rozseknutým rtem, ale pro příště – on ten prusík fakt není k zahazení.

[pivetka]

Dopis Svinčovi do Arábie

AHOJ MILÁNKU,

ani nevíš, o jaký vlásek jsi tehdy na Mravenčáku unikl. Zřejmě máš velmi zodpovědného anděla strážného, který nad Tebou drží ochrannou ruku a ani oka nezamhouří, aby se Ti nic zlého nestalo. Předpokládám, že po nedělním výletu s Katastrofami musel být Tvůj andělíček pořádně sedřený od neustálého stavu ostražitosti, ve kterém se celý den nacházel. To musela být pro něj náročná šichta! Dals mu potom minimálně jeden den dovolené na zotavenou? Myslím, že to dost potřeboval.

Zato Feryho anděl strážný zřejmě nemá až tak vyvinutý smysl pro zodpovědnost. Na chvílku koukal po ptákách, myslel na blbosti, nevěnoval se čemu měl a najednou CUK, PRÁSK, BUM, BÁC a Fery letí čtyři metry vzduchem. Snad jiná vyšší moc, když už se anděl strážný na Feryho vykašlal, postavila pod cestu

větve stromu, který ten pád poněkud zbrzdily. Nebýt stromu, těžko říct a hrůza domýšlet.

Lezli jsme v sobotu poslední cestu na juře v Německu. (Kdo měl vědět, že to bude pro celý víkend a dalších pár týdnů Feryho poslední?) Vedle v cestě byli kluci na šedesátkovém laně a prohodili během hovoru něco v tom smyslu, že jim sotva stačilo. My měli padesátku. Když Fery dolezl, zahlásil, že ta cesta se mi bude moc líbit, a ať ho spustím dolů.

Domnívám se, že celou cestu jsem Feryho spouštěla velmi ohleduplně. Až na těch posledních pár metrů, kdy mi došlo lano. Najednou mi cosi jako konec projelo rukou, prolítlo to osmou a nezbylo než čekat, až Fery skrz větve propadne na zem. Uf, hýbal se, mluvil, dokonce vstal. Odejít ale nemohl. Musel odskákat po jedné noze. Naštěstí žádná zlomenina, ale natažené šlachy jsou také prevít.

Myslím, že ten nepozorný anděl strážný Ferymu pěkně narušil trénink na Pamír. Místo aby dával pozor na Feryho a docházející lano, tak koukal po Pepíkovi Žížkovi, jak se smaží

v cestě, podle průvodce za 6+, ve skutečnosti nejméně o stupeň, dva těžší. Nezkombinoval ve svých myšlenkových pochodech, že když klukům vedle sotva stačila šedesátka, tak padesátka určitě stačit nebude a neuvázal si uzal na konci lana. No bída.

Ještě že si člověk může vybrat alespoň zodpovědného jističe, když už na anděla strážného není spoleh.

[barbucha]

OBSAH MANTANY

strana 1

Slanění na ledech
Dopis Svinčovi do Arábie – Ahoj Milánku

strana 2

Letošení IV.
Čtvrťky mládeže v Perštejně
Bielanské Tatry – Spišská Magura - Pieniny

strana 3

Bielanské Tatry – Spišská Magura - Pieniny

strana 4

Zpověď italského mravence

strana 5

Otvírání skal na kolech
Husták

strana 6

Co nového ve skalách na Chomutovsku?

LETOŠENÍ IV.

Je první březnový týden roku 2002 a já s Letošem opět mířím na Jezerku. Moderátor televizní předpovědi počasí, všeobecně přezdívaný „Slunce v duši“ se nemýlil a tak stoupáme pod Jezerní stěnu v nádherném, slunečném odpolední. Paprsky se do nás opírají nevidanou silou a my cítíme tu životadárnou energii, jak se nám rozlévá po celém těle. Plní síly a optimizmu dorážíme pod skálu a očima nedočkavě vybíráme první cestu. Z našeho pohledu úplně vpravo je useknutý pilíř a stěna s ním tvoří pravoúhlý kout. Stačí nastoupit několik metrů po ostrém hřebínku do kouta a z těchto míst protíná celou Jezerní stěnu takřka kolmá spára. Letoš očima vybral a povídá "Tu dáme na rozlezení." Jsme sehnána dvojka a tak šlo všechno ráz na ráz : lezečky, přebrat matroš a navázat na lano, na nějaké studování průvodce jsem neměl čas. Za chvíli se mi zdálo, že na rozlezení Letoš nějak moc bojuje. Pak postupně trochu sakroval, ztlchl a nakonec bylo slyšet jen poctivé funění. Šilhal jsem očima po průvodci víc a víc, ale nakonec jsem se rozhodl, že se radši nepodívám. Někdy je lepší moc nevědět.

„Polez !“, ozvalo se seshora. Dobojoval jsem a ztěžka dosedl vedle příjemně se usmívajícího jističe. Tázavě jsem se na něj podíval : " A teď už jsme rozlezení ? " Ve spáře zvolna zasychaly krůpěje krve a potůčky potu, životadárná sluneční energie už se mi tak silná nezdála .

Do večera daleko, tak co teď ", hodil Letoš udičku, dokud jsem byl slabý jako děcko. Zase mě chytil !

V jednom z minulých Letošení jsem psal nejen o lezení na Jezerce, ale také o rozvěšování pytlů, neboli nepřelezení nějaké cesty. Tady mně jeden pytel visel a můžete zkusit hádat, kdo mě při jeho zavěšení jistil ! Skoro přes celou šířku Jezerní stěny se táhne římsa a po ní vede cesta Ranvej. Oproti našemu prvnímu

pokusu byla cesta Jířou přežena a osazena kvalitním jištěním. Stáli jsme u nástupu a Letoš, dívaje se jen tak ledabyly do stěny, prohodil : " Teď, když jsme rozlezení ". Oklamán falešnou představou, že s lepším jištěním bude cesta lehčí, jsem nastoupil ostrým hřebínkem do kouta a začal traverzovat. Cvak. První nýt a zatím pohoda. Krok, jemný chyt, velmi jemný krok. Další dva kroky doleva, na nohy tu skoro nic není a ruce se od té námahy začínají potit, ale už jsem u druhého nýtu. S vypětím sil se mně podařilo do něj cvaknout expresku. Nabírám lano, snažím se jej založit do karabiny levou rukou, pravá se třese napětím, ale karabina uhýbá, točí se, zámek ve zpoceně ruce klouže. Pouštím lano.

Chytil jsem se římsy oběma rukama a Letoš dobral co to šlo. Vydýchal jsem se, vyklepal ruce a poprášil prsty i zvlhlý chyt maglajzem. Tak teď ! Nabírám lano, přidržím si ho zubama, dělám snad stokrát opakovaný pohyb ruky s lanem k expresce – a karabina uhýbá, smýká se po skále, točí a zámek vzdoruje. Napětí v pravé noze spouští nevladatelné stakato známé mezi lezci jako " šicí stroj ", prsty pravé ruky proti mé vůli pomalu povolují stisk. Pouštím. Podruhé chytám oběma rukama římsu a Letoš dobírá prověšené lano. " Klid ! To dáš ! " , volal na mě Letoš odspoda, ale já jsem už očima vyměřoval dráhu pádu. To, co jsem si uvědomil, mě přinutilo v duchu zaklít. Kyvadlo. Parádní kyvadlo s přistáním na tom useknutém pilířku a jistič může dobírat jak chce. Jestli to jištění neprocvaknu, skončím rozmáznutý na skále vpravo a cestou ještě potkám ten ostrý nástupový hřebínek. Tak teď musím ! Vždyť je to jen založení lana do karabiny ! Pěkně v klidu opřu lano o prohnutý zámek expresky, cvak a je to. Postavil jsem nohy v té mizérii jak to šlo nejlíp. Magnézium. Povol ! Přitáhnutí, lano do zubů, přitáhnutí, nacvičený pohyb ..... Tělo, spojující špičku lezečky na nedobrém stupu a tři prsty pravé ruky napnutým obloukem luku, se chvělo napětím.

Čtvrtky mládeže v Perštejně .

Počátkem dubna náš „mládežnický mančaft“ zahájil pravidelně ve čtvrtek od 16 do 19 hod. výcvik lezení v Perštejně (tělocvična jen za deště). Na konci dubna máme přeženy všechny cesty do 5st.obt. na Věži ve svahu, na Skalkách(Okrajovkách) a na Pravém pilíři.

V průběhu května a června ještě přežeme cesty na Masivu. Zde se leze zásadně na druhém konci lana, s prsákem a přílbou. V Perštejnské cestě pak ještě natrénují (se zajištěním) zakládání všech druhů postupových jisticích prostředků a někde dole si také vyzkouší skobování. V květnu a červnu již tělocvična není a na akce odjíždíme vždy od Klubovny. Ve čtvrtek do Perštejna, na víkendy dál, podle počasí, dohody a možností.

[bohous]

Do maxima napjaté svaly začaly vibrovat. Lano sklouzlo podél stěny.

Letoší jdu " ! Prsty zatínající se do skály pomalu sjižděly k okraji římsy zanechávajíc za sebou vlhkou stopu. S vědomím neodvratnosti kyvadla mně v hlavě zazněl úryvek písně Karla Kryla : " ....hřebeň větru rozčesává pera plamenná .. " a pak tělo rezignovalo. Nástupový hřebínek a pilíř za ním byly jen černý stín v kterém kotníky pečlivě a s přesností přenosové jehly starého gramofonu kopírovaly každou nerovnost, místo hudby zaznělo znechucené protestování drásané kůže. Drc! Deska dohrála. Slunce bylo slabé a mdlé, když jsme se zamlklí a zasmušilí vraceli k autu. Každý se věnoval svým myšlenkám a mně vrtala hlavou jedna : " Ty Letoší, teď mám v té cestě jeden dvojnásobný pytel nebo dva pytle " ?

" Máš tam dva pytle, příště to budeš muset přelézt dvakrát po sobě ", odpověděl. Ztratil jsem řeč a padla tma.

[broněk]

BIELANSKÉ TATRY

Spišská Magura – Pieniny

31.8.2001 jsme se s Rádou na Hlavním nádraží v Praze vetřely do lehátkového vozu ve vlaku směrem

na Poprad. Asi zapůsobily tři dvoustokoruny, se kterými si Ráďa pohrávala v ruce, že jsme dostaly soukromé apartmá v podobě prázdného kupička. Pak už následovala klasická otázka od

správce vagonu: „Máte peníze? Kolik dáte?“ Zacálovaly jsme 400,- Kč a za to jsme obdržely několikrát zdůrazňovanou radu: „Pozor, krade se tu, vážně dávejte si pozor, hlavně v Ostravě.“

Ráďa říká, že jedeme v kousku světa na kolečkách, ve kterém se bude dít spousta věcí. Těch obyčejných i těch jiných, čtení, kriminalita, sex a prý cokoli, co člověka napadne. Třeba Ráďule bude jíst koláček.

1.9. Poprad - prší, pak pomalu ustává a Tatranská Lomnice je bez deště. Ráďa chce do jeskyně, tak jdem po modré a lesem, ale nějak nám nehraje mapa s realitou. Nakonec ale přece šlapem po osmi stovce schodech Bielanské jaskyně, kde každý druhý krápník připomíná krokodýla nebo palmu v zimě. Prohlídka trvá jednu hodinu, našlape se při ní přes kilometr a zdolá skoro 150 metrů výškových.

Po této odbočce za poznáním jsme konečně začaly zdolávat výšku Bielanských Tater. Šlo to ztěžka, ani nevím jak, ale dokráčely jsme dolinou Sedmi pramenů k chatě Plesnivec - n.m.v. 1290 m. Na to, že jsme si původně chtěly někde pod horama v úkrytu postavit stan a přenocovat, to byl takhle k večeru, dost mistrovský kousek. Jenže my jsme šly a šly a nikde ani rovinka či vhodný plácek a pak najednou chata, která ani v naší mapě nebyla - asi to chtělo novou, aktuálnější. Večeře nad údolím stála za tu dřinu, nad náma jen skály, nebe a vesmírný odpadky. Černý potok, který nás k chatě přivedl v mapě také tekl trošku jinudy.

2.9. Ráno na Plešivci. Nechali nás zde přespat v jídelně za padesát korun. Po snídani jsme se vydaly přes krpálek na Bílé pleso do Kopského sedla a přes Široké sedlo zase zpět dolů z hor. Stejně jsme ani neviděly, kudy jdem, viditelnost na pár kroků a ještě ke všemu začalo lejt. Proto jsme si i zdůvodnily zdolání cesty dolů zakázanou protisměrkou. Lidí, které jsme potkávaly a kteří si to šinuli proti nám do kopce ani nenapadlo našemu sestupu bránit či nějak nám překážet v rozletu. Raději nám uhýbali z cesty. Při pohledu na rozjetý tank jménem Ráďa, který se řítí přede mnou se šátkem s lebkama na hlavě, se jim ani nedivím. Občas se nás někdo zeptal, jak je nahoře, jestli tam taky prší, při pohledu na nás ani nemusel čekat na odpověď. Stejně ten déšť měl jednu velkou výhodu, člověk nemohl sebou ani s batohem seknout o zem a vztekat se, že už nemůže. Když jsme sklouzaly po bahně až dolů do údolí, zjistily jsme ještě jednu. A sice, že zmizeli prodavači vstupenek na tu jednosměrnou naučnou stezku, kterou jsme s vypětím všech sil absolvovaly

v protisměru a tudíž, že nám nikdo nebude nadávat.

Pod přístřeškem pro prodejce vstupenek jsme strávily ten největší liják, který mě osobně „suprácky“ naladil. Pak ho asi Ráďa ukecala svým nezdolným optimismem a on přestal pršet. Tož jsme si vyšlápaly na hřeben Spišské Magury.

3.9. nocleh ve stanu za Magurkou, po modrý přes Bukovinu, Smerčiny, Magurské sedlo do sedla Toporeckého. Pak totální veget v Toporeckém sedle. Sušíme věci a usychá všechno kromě mých bot. Dáváme kafe a těšíme se na další cestu, času je dost, tak proč si trošku nezalenošit. Jenže ..., hned po pár metrech, při výstupu na Kameniaruku kufrujeme, a to tak vehementně, že nám trvalo asi dvě hodiny, než jsme našly správnou cestu. Trošku pomohla buzola a pak, taky víc, známá Jeníčková finta - ptačí perspektiva. Ovšem i další cesta po zpět nalezené modré vypadá, jako bychom tu letos šly první. Po pár, asi fakt dvou kilometrech, se neproniknutelná džungle náhle změnila na nádhernou scenérii zapadajícího sluníčka za Vysoký Tatry, jedinej, kdo to kazil, byly mouchy, který si nás asi spletly s mrtvolama a asi tam zrovna byly všechny, který tam být mohly. Ráďa se ptá, co by se stalo, kdyby mouchy nebyly, ale hned se omlouvá vlaštokám. Bivakujeme na Plontaně 1040 m n.m., slibuji Rádě večeři, tak dobrou, že nebude chtít, aby skončila. Myslím, že se mi povedla a taky, že mi trošku nahrála hvězdná obloha, která tomu jídlu dala ten správný šmrnc. V noci je takový ticho, že

slyším zvuky, který ani slyšet nemůžu, protože do tohoto světa rozhodně nepatří.

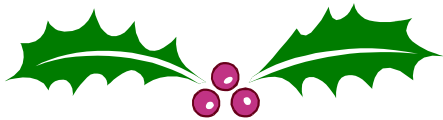
4.9. budí nás sluníčko a šeptá horskej vítr. Za celou dobu jsme na hřebenu Magury nepotkaly jediného člověka. Balíme stan a vyrážíme. Kolem hory, vyčnívající z inverze a z mraků, plánujem, kam všude půjdem, nebo spíš nikdy nepůjdem. Ráďa zas v horách filozofuje, říká, že žijem pro tyhle chvíle, trošku jí ubírám optimismu a oponuju myšlenkou, že tyhle chvíle jsou pro nás odměnou za to, že žijem.

Po pár klidáckých hodinách scházíme do Velkého Lipníka, kde jsme vpadly přímo do pohřebního průvodu. Sedíme v Lipníku u restaurace Tři koruny a pijem Tatrana. Naproti po chodníku pochoduje slepice a choděj babči ve smutečních krojích a v bílých teniskách (královny bílých tenisek).

Zvedáme se a po krátké rozpravě s místní paní na téma Československo, kráčíme opět vzhůru po červené do Pienin. Zpočátku moc hezká romantika, válíme se na louce a čučíme opět na hory. Ještě by to chtělo houpací křeslo a to bylo bájo. Pak zas nasazujem bágel, ze kterého se pomalu, ale jistě stává můj nepřítel číslo jedna a jdem lesem, kde už nic moc není vidět. Dost upajdaný konečně k večeru docházíme do kempu v Červeném Klášteře, kde nikdo není, jen otevřené sociálky nám nabídnou studenou sprchu. Opečený buřtíky na břehu Dunajce jsou ale potom nejlepší.

5.9. Ráno balíme, kemp je prázdný a nikdo po nás nechce žádné peníze. Batohy si schováváme do

kláštera a procházíme se kolem Dunajce mezi skalami. Kolem nás po řece propouhávají plťky plné nadšených turistů, asi z Němec, kteří zažívají svoje bezpečné dobrodružství.

Večer změna, čeká nás cesta do Rájeckých Teplic, a tak v naprosté

na Turie, kousek za Žilinou a jdem tou tmou směrem k tušenému kempu. Ráďa jak jinak než zvesela mě uklidňuje myšlenkou, že druhý den bude nádherně, neboť pára stoupá z hor vzhůru (druhý den bylo všechno možné, jen ne hezky). Situace málem zoufalá, ale jen pro mě, Ráďa se svou vidinou nádherného počasí, hýří optimismem. A snad díky tomu dojdem do kempu, opět úplně prázdného, kde je jen noční hlídač, který nás ani nenechá postavit stan a otvírá nám chatku, kde nás nechá

(cena za os/stan 45/45, za chatku 500,-)

6.9. Rájecké Teplice. Zde se rozplynula má celotúrová vidina termální koupele, se kterou jsme chtěli zakončit náš pobyt na Slovensku. Termálné kúpalisko otvorené len o sezóne. Jdem na nádraží, přes které nejezdí skoro žádné vlaky a čekáme na ten, který nás odveze domů. To by jsme se načekaly, radši jedem autobusem.

[šíša]

tmě za dokonalého deště přespát za cenu stanu a ráno nás vystupujeme z autobusu na odbočce budí s uvařeným horkým čajem.

ZPOVĚĎ ITALSKÉHO MRAVENCE

Jednoho květnového dne se potkají v Labském údolí dva mravenci.

„Zdar, vodkad' si, že tě neznám?“

„Já jsem z italské Ligury.“

„A jak ses sem proboha dostal z takové dálky?“

„Jó to je dlouhá historie, máš čas?“

„Jasně, přeháněj!“

„Tak jo, ...“

... bylo to asi tak před 12 dny, no prostě 27.4.2002, když k mému rodišti pod skálou Monte Cucco, dorazily tři auta. Za malou chvíli v lesíku vyrostlo několik stanů a Já z rozhovorů zjistil, že jde o docela početnou skupinku Čechů. Všechny jména jsem si zapamatoval až tak po dvou dnech, bylo jich totiž přesně 13. Na jednoho volali Atome, ten byl tak natěšený na lezení, že jsem první výlet ke skále bohužel propás. To mě ale nijak nevadilo, protože další z nich, Jířa se jmenoval, á zrovna tady nad námi v nějaké cestě leze.

To je Vojtěch, Nebeská jízda za VIII, ale mluv dál.

Tak jak jsem říkal, tehle Jířa koupil průvodce celé oblasti Finale a ostatní z něj tak hladově hltali každou stránku, že mě bylo jasné jak prožiji další dny. Večer u ohničku jsem se dozvěděl něco málo, o jejich strastiplné cestě. Navázeli se do Beryho, že jel strašně pomalu a že to splet v Miláně. Ale nejvíc jsem se pobavil, když vyprávěli jak Bery na Adamovo auto místo zablikání na pozdrav, pustil ostřikovače na přední okno. První den jsem vlez na baťoch Adamovi, ten přijel nejhezčím autem a tak jsem pokládal za správné se svést právě s ním. Vyrazili jsme na Rocca di Perti a to přímo na středový sektor Placca Piotti. Bohužel průvodce byl jenom jeden a tak jsem se první den lezení docela bavil. Celá výprava si slušně zalezla, jen pořád tvrdili, že jsou ty 5 strašně těžké, až večer při dalším studování průvodce se z oněch 5 vyklubaly 6a. Po této zkušenosti bylo rozhodnuto pro další dny, kam půjde Jířa (s průvodcem), tam půjdou všichni. Měl jsem to tedy značně zjednodušené, stačilo si stále hlídat Jířův bágel a nic my nemohlo uniknout. Druhý den se šlo na skálu zvanou Italsider v oblasti Rian Cornei. Co jsem stačil koukat, tak to byly jednodýlkové cesty, začátek

v převisu a pak se to položilo do plotny, která připomínala místy sklo. Večer u ohně všichni hodnotili den, cesty a další plány.

Volba pro další den padla na koupání v moři, neboli odpočinkovej den. Ráno všechny, i mě, vzbudil rámus od nějakého stroje. Broňa se jal vyjednávání s místním dědou, který si po čase získal přezdívku „ Muž s motýčkou “. Po krátké rozpravě lámanou italštinou, míchanou i ostatními jazyky, se Broňa s Italem dohodl. Sice kempujeme v jeho lese, ale to mu nevádí tak, jako to že mu pálíme jeho dřevo a tak skončily večírky u táboráčku. Na den odpočinku jsem si vybral baťůžek Jardy, ten celou cestu k moři remcal, že jsou ty túry na prd a že by radši lez nějaký ty 6b. Večer mu dali všichni za pravdu, neboť ušli asi tak 25 km a to slunce je nijak nešetřilo. Jenže to slunce pak už svítilo jen dva dny a pak se obloha zatáhla a přšelo a přšelo. První z takto mokřých dní, skupina strávila svařováním vína a výukou italštiny. Večer vyrazili do Pizzerie a já začal hledat nějaké suché místo. Asi tak tři dny stále přšelo a tak jsem výpravu delší dobu neviděl. Potom se ukázalo že jedna část jela domů a ta druhá se schovávala v jeskyni, kde lezla jen převislé cesty. Když jsem se konečně dočkal dalšího výletu na stěny, byl zas krásný sluneční den. Lezení na Caprazoppa bylo sice hezké s výhledem na moře, ale měl jsem co dělat abych se udržel na báglu, když se Jířa cestou tam i zpět prodíral křoviskama.

To vyprávění je fakt dobrý, ale jak ses dostal sem?

No protože po dvou dnech se zase zatáhlo a začalo pršet, tak jsem předpokládal že se zase schovají do jeskyně. Jenže mě převezli a to doslova. Já si vlez do auta Gondimu, v předtuše tří dnů deště, ale nastalo rychlé balení a domlouvání na jakémsi Labáku a druhej den jsem koukal jak vyvoranej.

Jó tady si taky užiješ. Horolezců je tu jak nás a ty holky a to pivo. Jo a teď tě tady provedu já, Itale.

[bery]

Otvírání skal na kolech

Jak již bylo zmíněno v pozvánce na tuto akci, dne 23.3.2002 se konal již třetí ročník této ne příliš navštěvované akce Horoklubu Chomutov. Pro jistotu jsem propozice zkopíroval desetkrát, ale ani jsem nedoufal, že by se nás tolik mohlo sejít. Z domova vyjždím před devátou za mírného sněžení při teplotě +3°C na nádraží jsem zde první. Za chvíli doráží Párek a pak ještě Vláďa. Jak to tak vypadá, tak tento ročník bude nejspíše v režii

Drsoňů 3. stupně (všichni tři jsme ho totiž splnili). Rozdávám jim propozice a kochám se jejich výrazy při čtení trasy, která nás čeká. Před půl desátou ještě volá Mikle a Lendvor, že se připojí někde na trase, takže to vypadá, že nás bude pět. Svatý Petr nás celkem vytrvale zásobuje sněhem v domnění, že to vzdáme a skály zůstanou po celý rok uzavřeny a tedy jen pro něj přístupné. Nás ale neodradí a v půl desáté vyrážíme na trať. Po cyklostezce jedeme na Písečnou, pak přes Jirkov a podle převaděče na Červený Hrádek. Zde potkáváme Mikleho, který se k nám přidává a pokračujeme po silnici do Drmal. Cestou se přidává i Lendvor, takže je naše pětičlenná kompletní. V Drmalech je 1. kontrolní bod a zároveň i možnost občerstvení.

Vyplňujeme první kolonky propozic a posilňujeme se na následující úsek trasy, vedoucí na Pyšnou, který je zároveň vrchařskou a horskou premií. Po hromadném startu se na čele pelotonu drží Lendvor, následován Miklem, kteří jedou oba nalehko. Třetí místo zaujal Párek, ačkoliv má v brašnách téměř kompletní matroš (vyjma lana, které vezu já), pak jede Vláďa a já. Sněhu postupně přibývá a jízda je stále zajímavější. Kluci jsou na sebe tvrdí a stále jedou, já s Vláďou nejprudší úseky tlačíme. Na Pyšné leží asi 5 cm sněhu a další stále padá. Jsme pěkně zpocení a tak jdeme vychladnout do hospody, kde je dost času na vyplnění další kolonky propozic. Zatímco ostatní se posilňují, Párek jde opravovat přetržené lanko na brzdě a Mikle povolený šroub na klíce. Jelikož už jsme uschlí a kola jsou opravena, vyrážíme směrem ke Kočce. Jízda v čerstvém sněhu je sice romantická (místy je až 10 cm), ale spíše než treková kola by se hodily běžky. Pod Kočkou vybalujeme matroš a svačiny – je třeba se na to lezení posilnit. Lendvor nemá ani jedno, navíc je celkem

lehce oblečen, a tak se s námi loučí a vyrazí dál po sluneční cestě s cílem dojet do Kadaně. Zatímco nastupuji do Přímé varianty JZ cesty na Myš, Mikle se pokouší rozdělat u cesty oheň. Pod nýtem mě Párek fotí – na chvíli přestalo sněžit a dokonce vykuklo i sluníčko, ale při odhrabávání sněhu z chytů ve vrcholovém rajbunku pěkně mrznou prsty. Dobírám Vláďu a Párka a tím slavnostně otvíráme první skálu. Sestup v lezačkách zasněženým svahem byl zdárným završením výstupu. Mikle si zatím stihl opéct rohlík a párek a tak můžeme vyrazit dál. Po

několika ujetých metrech však opět ztrácí kliku. Slézáme z kol a hledáme šroub, který jí držel, ale pod vrstvou sněhu je jen štěrk a šroub nikde. Po chvíli marného hledání to vzdáváme a Mikle odjíždí po vzoru paralympioniků zpět. V původním složení drsoňů tedy vyrážíme dál. V hlubokém sněhu se ale nedá skoro jet. Máme zařazený skoro nejlehčí převody a dřeme jako koně, protože sníh se nalepil pod blatníky a do brzd. Pak už nejde ani přehazovat a tak často odpočíváme. Na silnici přijíždíme celkem vyřízený a volíme tedy kratší variantu další cesty – směr Boleboř. Zde se nám nepodařilo najít žádný hostinec a tak jedeme dál. Zahybáme k oboře, kde necháváme kola a jdeme okolo Kondorů k Citeře. Opět rozděláváme oheň a snažíme se trochu osušit mokré věci. Starou

HUŠŤÁK

Rozpis a pravidla nultého ročníku „horolezeckého“ čtyřboje.

Termín: 29. 6. 2002
Kde: Bořeň u Bíliny
Proč: proč ne?
Sraz: v 9:00 na parkovišti u hospody
Startovné: 100 Kč na tým (100 % vybraného startovného (– počet vypitých piv x cena) získá vítězný tým)

Závod dvojic

- 10:00 od chaty pod Boňní vynáška 80kg na dvojici, možno libovolně rozložit do dvojice (do kletřů vlastní věci + otop + kamení, bude dováženo na osobní váze). Je povinná cesta po turistické značce. Sečtou se časy dvojice = základní čas. Pak přechod na tábořiště.
- 14:00 v jižním prostoru od Tařice po Sv. Václava každá dvojice vyleze 3 libovolné cesty. Sečtou se obtížnosti bez rozlišování znamének (platí pouze RP přeazy, 1 pokus, střídání na 1. není povinné, dohlíží rozhodčí). Za každý získaný bod se odečítá 10 vteřin (oba dva přeazou RP 5, tak odečítají 100 vteřin)
- 17:30 nepovinná část, pití piva. ½ hodinu před poslední disciplínou je možno pít piva (lahvové 10). Za každé vypité se týmu odečítá 60 vteřin z času.
- 18: 00 běh. Start i cíl na tábořišti. Poběží se 5 okruhů (z louky pěšinou dolu do ohybu polní cesty a tou nahoru kolem studánky na tábořiště = cca 800m) což jsou asi 4 km. Na tuto trať vybíhá dvojice společně a počítá se druhý v cíli. Startuje se v hendicapech dle dosaženého času. (nejrychlejší dvojice strat 00, další dle ztrát), pořadí v cíli = konečné pořadí

Pak už jen táboráček, papáníčko, bumbáníčko a druhej den pohodový lezeníčko.

Pokud někdo něco nepochopil, tak ať si to přečte ještě párkrát a snad to vyjde. Závodu se účastní každý na vlastní zodpovědnost, nejedná se o oficiální závod. Závod je otevřený, ale je nutno se přihlásit do 24. 6. 2002 na matousek@zaket.cz, nebo na 0602-127474.
Tak se mějte a volejte a pište

Maty

cestou vylézám na vrchol a zapisuji do vrcholovky, že jsme tu byli. Na chvíli opět vylézá sluníčko a tak Párek s Vláďou nastupují do Konvalinkové cesty. Já udržuji oheň. Za chvíli je Párek nahoře a dobírá Vláďu. Když je asi v polovině, přichází prudké sněžení a vítr. Slyším ho, jak nadává a tak pro jistotu přikládám na oheň. Počasí je opravdu kvalitní, ještě že nejeli nějakí stěnoví změkčilci, nemuseli by to psychicky unést. Vláďa už je taky nahoře, ještě slézt dolů, obouchat z lana sníh a už se všichni hřejeme u ohně. Dopijíme poslední zbytky čaje z termosek a pak už zpátky ke kolům. Sjezd z Jindřišské je díky namrzlým brzdám velmi zajímavý, ale sněhu ubývá a tak se jede čím dál líp. V Jirkově už není po sněhu ani památky a nemít zasněžené brašny na kolech, tak bych ani nevěřil, že někde sněžilo. Přes Jirkov projíždíme zpět na cyklostezku a pak už hurá domů. Musím říct, že letošní otvírání se opět vydařilo.

Tak Ahoj za rok

[Jiřa]

CO NOVÉHO VE SKALÁCH NA CHOMUTOVSKU?

Pokračování z čísla 2 ...

Poohří

V sezóně 2000 se v Poohří stala terčem útoku Kotvina. Kopejtko dorazil svůj sportovní projekt mohutným převisem na hlavním masívu. Tak světlo světa spatřila nejtěžší kotvinská cesta „Vinná réva 9-“. Také stylový kosmopolita Pepík Žižka zde zaškodil a prezentoval se sportovní cestou „Krytalovej půst 7-“, klasickým prvovýstupem „Pozdrav z Reichu 7-“ a hybridním prvovýstupem (kus shora, kus zdola) „RH: 0+ 7-“, vše na hlavním masívu. Chosé a já jsme tu vytýčili „Lacinný variant 6+“ na hlavním masívu a hned vpravo od nás vznikla cesta „Pohoda - jazz 5+“ a „Konec prázdnin 5+“ od Pítrse a Trnčuse.

Také v Perštejně přímo v epicentru lezení se cosi urodilo. Broňa a Chosé vytýčili supervzdušnou lahůdku přes 4 nýty - „Bědův nápad 4“ na hlavním masívu. Jedná se o exponovanou velmi pěknou variantu v druhé délce Perštejnské cesty. V mohutném převisu hlavního masívu zabouderoval přespolní P. Resch a zanechal po sobě boulder-variantu „Šum svistu“ 9-/9, patrně to nejtěžší, co lze v současnosti v Perštejně nalézt. Za zmínku stojí také pěkná cesta „Hra na lásku 6-“ od Školníka a Číži na pravém pilíři. Škoda jen, že se nepochlapili ze zdola. Na stěnu U uřvané báby (majitelka přilehlé chaty) udělal Kopejtko sportovní cestu „Tatáž pakáž 8-“ hned vpravo od Mkyho pověstné cesty, téměř neopakované klasické sedmy.

Jen z doslechu víme že na Svatoškách a Jelením skoku v průběhu roku řádl Pepík Žižka a vylodil cesty kolem 8. stupně obtížnosti, ale podrobnosti zatím s úspěchem tají.

V sezóně 2001 se v Poohří objevili

tři nové oblasti a dokonce i v přehuštěném Perštejně vznikly další cesty. Perštejn se dočkal narovnání Únikové cesty na okrajových skalkách. Broňa s Letošem zabojovali a vznikla cesta „Na paty 6+“, pojmenovaná podle Broňkovo přistání po vytržení friendu. Na pravý pilíř hlavního masívu pak vylezli v pravé náhorní části krátkou výživnou cestu „Nic moc 6“.

Na začátku sezóny jsem s Letošem zmapoval Jakubovu skálu na kopci Mravenčák u Klášterce a Ohří. Čedičový skalní masív je vidět z dalekého okloří a také z něj jsou nádherné rozhledy, zejména na zříceninu Lestkov. Skála svým charakterem připomíná miniaturu Bořně. Na jednotlivé pilíře až 12 m vysoké jsme vylezli tucet logických linií, z nichž za zmínku stojí snad jen „Natrhlina 6+“

Párek, Žižala a Letoš se vrhli přímo do jámy lvové a oblezli bývalý lom ve Stráži a Ohří. Zdejší čedičová hornina s typicky šestihranným odlomem vytvořila spoustu spár, pilířů a komínů. Vznikly zde kuriózní obtížné cesty jako např. „Zvláštní škola 7“, „Klárčina 7-“, „Kožená 6-“.

Skály u Malého Hrzína spíše patří do Krušných hor, ale omylem byly zařazeny do Poohří. Tuto oblast objevil Kopejtko na svých cykločundrech a tak je to oblast plná jeho výživných boulderů, jak už jsem zmínil výše.

No a pokud chcete exhibovat před žasnoucími davy či sbalit nějakou kočku, tak právě pro vás je určena oblast Kadaňské bouldery. Zde přímo v městě (na jeho okraji u řeky) se nachází přešršel boulderů z dílny Kadaňské enklávy sportovních lezců.

České středohoří

Bořeň je pro mnohé z nás lezeckou oblastí číslo 1, avšak coby prvovýstupci se zde až na výjimky prakticky neuplatňujeme. Do prvního vydání průvodce se nedostaly cesty z podzimu 1999, kdy Pepík Žižka udělal na stěnu u Dáblovy kazatelny cestu „Milenium 6+“ Navíc rozdělal sportovní projekt (s požehnáním VK) v pravé boční stěně Ohniskového pilíře, údajně něco kolem osmy. Pak

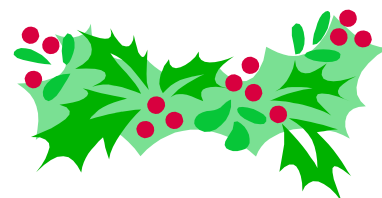

dlouho dlouho nic a najednou jsem se tu v parném létě roku 2001 zjevil s Broňkem a v levém jižním amfíku jsme vylodili „Svatební dar Šťastným 7-“. Je až zarážející, jak dlouho unikal tento pilíř pozornosti místním bucharům. Cestu jsme věnovali Chosému jako svatební dar. Také jsem se z CAO NEWs dozvěděl, že jsme s Letošem udělali první volný přelez hákovačky „Brusel 6+/7-“ v Tanečním sálu. To bylo na jaře 2001 při Bořeňské dvanáctihodinovce. Potřebovali jsme se dostat na druhou stranu Bořně přes vrcholovou kontrolu a nahnat body. Dokonce jsem tamtudy vytáhl i bág! Tak jsme o primát nechtěně připravili místní buchary, kteří si tuto cestu onýtovali a připravili k prvnímu volnému přelezu.

Tak ať vám to v další sezóně dobře vzlíná a pokud děláte cesty, nezapomeňte nabrousit rourák a zachovat zdravý úsudek. Pomatenců je mezi nám u beztak dost.

Horám zdar!

[Leonardo da Svinchi]

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.0396/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓ U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.